

Zoals blijkt wil Mac Donald: ontwapening maar niet echt. Wat hy wel echt wil is: Niet alleen militarisme ter verdediging van het „vaderland“, dat is deze „socialist“ nog niet genoeg, maar hy wil afzetgebied . . . en lees nu nog eens wat Duys heeft gezegd!

De Thesen van de K. A. I. Inzake Jeugdbeweging.

Als men in de geschiedenis der arbeidersbeweging de verhouding tusschen jongeren en volwassenen bekykt vindt men in 't groot genomen (enkele groepen of personen dus uitgezonderd) steeds stryd tegen de volwassenen door de revolutionnaire jongeren om hun zelfstandigheid.

De reformistische jeugd daarentegen was vanaf haar ontstaan niet zelfstandig, immer afhankelijk van de oudere party en nimmer vond ze de kracht zich zelfstandig te maken. Van de Soc. dem. jeugd (in Nederland de A. J. C.) van thans behoeven we weinig te zeggen, want ieder Komm. arbeider weet dat de vakbonden en de S. D. A. P., met hun jeugdorganisaties niets anders beoogen dan ze onzelfstandig te houden om ze dan des te beter voor hun doeleinden te kunnen gebruiken.

De revolutionnaire jeugd wist haar zelfstandigheid tegenover de reformistische partijen in de meeste gevallen te handhaven, waardoor zy in verschillende landen, als Frankryk, Finland, Italië, stichtster kon zyn van de revolutionnaire party.

Daar zelfstandigheid der jongeren by het standpunt: party of leidersdiktatuur echter niet meen noodig is, neen voor de reformistische 3e Intern. zelfgevaarlijk moet zyn, wordt thans de politieke zelfstandigheid der jongeren weer opgeheven. De leiders van de 3e-en van de Jeugdinternationale gebruiken daarby de frase: „De Jeugd moet in een front met de volwassenen stryden“.

Daartegenin ontstond in Nederland de Komm. Arb. Jeugdgroep. Fel nan zy stelling voor de klasse-dictatuur en voor de zelfbewustzynontwikkeling en daarom tevens voor de zelfstandigheid, politiek en organisatorisch.

Over de Jeugdbeweging zullen thans de Komm. Arb. partijen moeten beslissen. Het executieve comitee der Komm. Arb. Internationale zond dan ook in opdracht van het laatste congres, thesen rond over deze zaak. En wat blijkt daaruit? . . . Dat de zelfstandige K. A. J. groep zich zou moeten oplossen in de K. A. P.

Waarom? Met welk voordeel voor de Komm. Arb. beweging? Het wordt ons niet gezegd.

Maar laten we de thesen eens nader bezien. De twee hoofdpunten die genoemd worden, zyn:

1. De stryd voor de bevrijding der arbeidersklasse is slechts mogelijk door de stryd der gezamenlyke klasse, dus daar waar K. A. partijen zyn, zullen geen aparte, zelfstandige Jeugdorganisaties bestaan.
2. De zelfstandigheid der jeugdgorg, was tegenover de reformistische partijen voor den oorlog noodzakelyk.

Tegen punt 1 kunnen wy aanvoeren, wat we reeds vaststelden. n.l. dat voor een der belangrijkste grondslagen van de Komm. Arb. beginselen, de zelfbewustzynontwikkeling, de zelfstandigheid der jeugd eerste voorwaarde is. Immers wanneer de jeugd niet eigen verantwoordelykheid heeft, niet zelf moet denken over, en beslissen inzake belangrijke politieke vraagstukken, kan zy niet zelfbewust, niet tot Kommunistisch handelen in staat zyn. In de party staan

de jongeren onder de voogdy der volwassenen, en worden overstemd, ook al willen de partygenooten dat niet. Daarby komt dat de meerderheid der jongeren (en het gaat toch niet om degenen die toch reeds lid zyn der party) vanzelf al hun mond houden. Kunt ge U voorstellen, K. A. Pers: een jongere van b. v. 15 of 16 jaar een debat voerende met de oudere partygenooten over de stand der wereldcrisis?

Zy kunnen dit alleen in eigen kring. Bovendien, wat zullen nu de K. A. J. ers aan de jeugdige leden der vakbonden moeten zeggen? Wordt zelfstandig? Vormt eigen comitees, enz., terwyl zy zelf politiek onzelfstandig zyn? En hoe zal het met het belangrijkste propagandamiddel voor de jongeren, de jeugdkrant, die door hen zelf geschreven moet worden, gaan? Zal die niet verdwynen wegens geldbesparing?

Wat punt 2 betreft, het is juist dat de zelfstandigheid tegenover de reformistische partijen noodzakelyk was voor den oorlog, maar met deze vaststelling wordt toch niet aangehouden dat deze thans niet meer noodzakelyk is? Bovendien is dit wat Nederland betreft b. v., niet geheel juist, want voor den oorlog bestond er reeds een revolutionnaire party, de S. D. P., en daarnaast toch een zelfstandige jeugdorganisatie. En het zyn juist leden van de K. A. P. N. geweest, die vroeger voor de zelfstandigheid van „De Zaaier“ op de bres hebben gestaan opdat deze stryd zou kunnen voeren tegen het opportunisme van de Wijnkoop-party.

Ook de Internationale beteekenis van de zelfstandige jeugdbeweging bleek juist zoo goed in den oorlog, want het was de revolutionnaire jeugd die het proletariaat trouw bleef en een nieuwe Internationale vormde tegenover de partijen, die (enkele uitgezonderd) het proletariaat verraden.

En de nu bestaande K. A. partijen, zyn die onfeilbaar? Een zelfstandige K. A. J. in Duitschland had er wellicht veel toe by kunnen dragen, de verschillen: Essen-Berlyn, tot oplossing te brengen, terwyl nu ook by de K. A. J. D. de splitsing is voltrokken.

Opmerkelyk is, dat zoolang er nog geen sprake was van geschillen Essen-Berlyn, de Deutsche party voor de zelfstandigheid was. Na het ontstaan der geschillen zyn deze thesen ontstaan. De K. A. P. D. Essener-richting werd bang dat de K. A. J. voor de richting Berlyn zou kiezen, en inplaats van haar zelfstandig daarover te laten be-lissen, moest de zelfstandigheid opgeheven worden, om zoodoende de K. A. J. in de Essensche party op te lossen.

Een gedeelte der jongeren heeft daaraan voldaan, maar met het ongelukkige gevolg dat velen van hen voor de revolutie momenteel verloren zyn, omdat ze de party na korten tyd verlieten.

Deze thesen zyn dus niet alleen in beginsel onjuist, voor Nederland, en voor de Internationale, maar zyn in elkaar gezet voor het toen blykbaar heerschende party-egoïsme der Essenerparty.

Wil de K. A. P. Internationaal, de jongeren voor haar beginselen winnen en dus aanvulling van jongere krachten in de hand werken, dan moet zy deze thesen verwerpen, en zich uitspreken voor de zelfstandige K. A. J.!!

De jongeren zullen van hun kant een vrijwillige samenwerking met de K. A. P. aangaan, zoowel wat het innerlyke van party en jeugd aangaat, als de propaganda naar buiten, zoodaarmee in Amsterdam een begin is gemaakt. Deze nauwe samenwerking zal niet uitsluiten dat de K. A. J. ook zelf vergaderingen beleggt, zelf een krant uitgeeft enz., opdat zy ook weer zelf verantwoordelyk kan zyn voor haar werk.

Wat de algemeene voorlichting door de ouderen betreft, die is steeds noodig; de jongeren zullen deze niet onderschatten. Zy kunnen echter alleen dan veel

voordeel er van hebben, als ze die voorlichting critisch kunnen beschouwen en zelf gevolgtrekkingen kunnen maken dat is in hun zelfstandige organisatie.

Zoo op deze wyze zal de eenheid van de volwassen en de jongere proletariërs, door wederzydsche waardeering, in den stryd voor de Wereldrevolutie geboren worden als een begin van de eenheid der geheele menschheid: als een voorlooper van het Kommunisme.

Uit de Internationale.

De vorige keer oefenden wy kritiek uit op de K. A. P. Duitschland, aangesloten by de K. A. I. . . . Gedeelyk was onze aanklacht onjuist. Wy vernemen dat het niet de Russische K. A. P. is, die op het standpunt staat van samenwerking tusschen 3e en 4e Int., maar dat dit de „Arbeidersoppositie“ is, die nog binnen de Russische C. P. werkt.

Ook de K. A. P. D. Essener-richting bekritiseert genoemd standpunt.

Ook heeft de ex. der K. A. I. aan de Engelsche party, die hetzelfde standpunt innam, verzocht dit te herzien.

Tot onze spyt hebben wy in het orgaan der Eng. party „Workers Dreadnought“, totnogtoe geen rectificatie aangeetroffen.

De K. A. J. Duitschland.

De K. A. J. groep zond aan het congres der K. A. J. D. een schrijven, waarin zy haar verhouding tot de K. A. I. uiteenzette. Er werd medegedeeld dat zy zich direct achter de K. A. I. had geplaatst, en tegenover de Berlynsche richting der party, die de K. A. I. niet erkennen wilde. De Essener-richting daarentegen werd bestreden om haar onjuist standpunt inzake de zelfstandigheid der jeugd. Tenslotte eischt de K. A. J. groep van de K. A. J. D. ers aan het werk te gaan:

Voor de Komm. Arb. Internationale,

Voor de Komm. Arb. Jeugd Internationale,

Voor de wedervereeniging van Essen en Berlyn.

We ontvingen van de K. A. J. D. eenig materiaal en een antwoord op ons schrijven. We komen er nog op terug, maar deelen alvast mede: 1e, de K. A. J. D. is direct voor een K. A. I., 2e, Er zal voor de jeugd-internationale, door het Intern. infom. bur. elke maand een mededeelingsblad verschynen, waaraan onze medewerking wordt verlangd. Verbinding is er thans buiten Duitschland en Nederland, met Denemarken en Tsjecho-Slowakye. Op weg zyn verbindingen met Engeland, Frankryk, Bulgarye en Rusland.

De Russische Revolutie. — In de „Kampfrucht“ (orgaan van de Union Essen) No. 2—3, lezen we in een artikel over Lenin: „De Bolsjewiki begroeven het opkomende Kommunisme toen zy de miljoenen boeren, die niets bezaten, tot privaatzitters maakten, door het land onder hen te verdeelen“. Deze opvatting, die wy ook wel in de kranten der Berlynsche richting aantreffen, kunnen we echter zoo maar niet aanemen. Evenmin als de meening, die we ook wel tegen kwamen, dat de Vrede van Brest, verraad was. We willen deze zaak onderzoeken, daar hieruit ook lessen te trekken zyn voor de taktiek in West-Europa. Onze bevindingen plaatsen we in de krant. We geven ons zelve, als jongeren daarmee een moeilijke opdracht en rekenen er op door partygenooten en geestverwanten aan materiaal, b. v. „Rote Fahne“ van 17—18, geholpen te worden. We hebben zelf reeds: Luxemburg, Die Russische Revolutie, Trótski, Vom Oktoberrevolution zum Brester Friedensvertrag, en artikelen van Gorter.

De Jaargang

No. 5 1924

DE BAANBREKER

ORGAAN VAN DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDERS JEUGD

Redactie- en Administratie-Adres
VROLIKSTRAAT 229 2 — AMSTERDAM

Dit blad verschijnt
twee-maandelyks

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.75 per jaar franco
Propaganda-nummers 5 cent.

De Textielarbeiders Verraden! Werkspoor, Fascisme en „Moderne“ taktiek.

Ja, ze hebben ons weer eens in 't gelijk gesteld, de leiders van beroep. Hun onderhandelings-taktiek brengt den arbeiders de Nederlaag, zoo schreven wij in ons vorig nummer. En al doen de „modernen“ finantieel een heeleboel, 5% loonsverlaging is al lang „be-onderhandeld“, maar bovendien is een belangrijk deel der textiel-arbeiders zoo gedomoraliseerd, dat ze onderkruipen.

En de kapitalisten? 't Is waar ze blijken er erg op gesteld te zyn de fabrieken weer aan 't draaien te krijgen maar ook de vakbondsleiders weten zeer goed dat de kapitalisten geen philanthropen zyn. Winst, Winst en nog eens Winst ten koste juist van de Nieuwe Menschheid, van het proletariaat. Niets vermogen 't groot gezien, de vakbond daartegen. En voor het eenige middel dat de menschheid reddan kan: de proletarische zelf-actie, ze zyn er even bang voor de „arbeidersleiders“, als de kapitalisten zelf.

Zoo krijgen we dan deze toestand, dat door het gemodder der vakbonden aan het proletariaat zoo elken dag een stuk van hun schamel beeftje wordt afgenomen. Het gaat er mee als met de bekende fabel van den hond wiens staart elken dag een klein stukje gekort werd. Ten slotte is de uitkomst hetzelfde voor het proletariaat.

Daarom moet tot eigen actie gekomen worden. De algemeene solidariteitsstaking. waar ook de revolutionaire vakbonden niet aanwillen was en blijft onder deze omstandigheden ons parool, ten spijt van sommige kortzichtige revolutionairen die meenen dat ze met dezen „loonstryd“ niets te maken hebt.

We hebben er alles mee te maken, want de Twentsche zaak is een politieke aangelegenheid van den eersten rang. De bedoelingen van de vakbonden, onder aanvoering van „Gnëraal Stenhuis“ zyn immers o.a. medezeggenschap. Zij wil'en mede te beslissen hebben over de maat en de vorm der verslechteringen. En ze hebben het daarin immers ook al aardig ver gebracht. *Georganiseerd overleg!* Gevolg: de spoorwegaarbeiders 9% loonsverlaging.

In hun statuten vastgelegde 45-uren-werkweek eigenhandig den nek omgedraaid en de gemeente-werklieden van Amsterdam 48-uren werkweek en de voor hen nog komede verslechteringen.

de werkloozen van A'dam die minder dan 38 dagen in een jaar gewerkt hebben, op voorstel van Pothuis, met steun van 't N.A.S.

en Lansing c.s., afgevoerd van de ledenlijst en overgeleverd aan 't Burgerlijk Ambestuur, De textiel-arbeiders verlden jaar 10%- en thans weer minstens 5% loonsverlaging, en tijdens de onderhandelingen daarover, de „christelijken“ heerlijk de gelegenheid latend om alles kapot te maken.

Ziejaar de reeds genoten vruchten van de medezeggenschap.

Wil je niet, lezer nog wrangere vruchten te slikken krijgen, dan moet je, je niet alleen vol afschuw afwenden van deze beroepsleiders-verraders, maar ook ons parool: **practische solidariteit, verder dragen.**

Deze krant was reeds gezet, toen we vernamen, dat de textielslaven weer de fabriek in zouden gaan, vernederd, verslagen, verraden door de textielbaronnen en de vakbonden.

Wij toonden reeds aan, dat elke staking tot zoo'n verloop gedoemd is, indien de arbeiders niet onze taktiek leeren begrijpen en haar weten te volgen.

Ook met de staking bij Werkspoor speelt zich een spelletje tegen de arbeiders af. Ook deze strijders blijven alleen staan; de vakbond doet niets. Wie zyn de s'achtoffers: de stakers en niet de gesalarde bestuurders.

Waar zit toch het verstand, ja, het gevoel, het instinct van de andere metaalarbeiders? *Morgen is het jullie beurt, klasseggenooten!*

Ontwaakt dan toch kameraden!! Heb je je solidariteits-gevoel nou heelemaal laten dooden door die verdomde instrumenten van het kapitaal, die vakbonden? Vooruit, je proletarische plicht vervuld!!

Roep de kameraden in 't bedrijf bij elkaar. Spreek, jij lezer, tot ze met al de gloed en de hartstocht die een proletariër, een eerlyk proletariër, die iets doen wil voor z'n klasse, ontwikkelen kan! Uit **solidariteit** moet het werk neer! Geen getalm, kameraad, doe het direct. Klasse-fierheid moet er weer komen in de proletariërscharen, klasse-begrip in de hoofden. Werk daaraan en je handelt in de geest van onze dierbare Rosa Luxemburg en Liebknecht.

Ja, ook de fascisten zyn in actie en begriip dat je, je vijand beter overschatten dan onderschatten mag. Wel is de tijd in Nederland nog niet geheel rijp voor 't Fascisme, echter hebben ze den steun van vele belangrijke kapitalisten. Ja, zy hebben reeds de steun van de gemeenteregering. B. en W., ten deele Soc. democratisch, geven de politie tot steun aan de

Fascisten, die onderkruipers ronselen. Wibaut en Polak steunen dus de Fascisten en de onderkruipers. Is er iets anders te verwachten van Wibaut, die de werkloozen met de gummistok uit de gemeenteraad liet slaan, zoodat zelfs de mijnheer die de „orde“ op marktpleinen door de politie gehandhaafd wenscht, Lisser, „moordenaars“ riep.

En draag jullie eens wapens, jongens van Werkspoor, en treedt op als de Fascisten, dan wordt je neergesabeld! Leve het democratisch gemeentebestuur. Leve Wibaut, Polak, de vrienden van Stenhuis, Pothuis c.s. En vooral leve het eenheidsfront van Wijnkoop-Wibaut-Fascisme.

Laat je niet verblinden kameraad, door een eenheidsfront „tegen“ de Fascisten. Ze verkoopen, ze verraden je met hun revolutionaire en moderne frasen! Ze helpen ons als klasse naar het graf.

Kameraden uit de metaalwereld, laat je klasse-haat je bijeen brengen, maak je **eigen, de eenige eenheid** in je bedrijf zelf. Verbreed de strijd, brengt hem op hooger plan, boven de „afweer“ strijd uit: als **aanval op den Vakbond, de Fascisten, het gemeentebestuur, als aanval op de bezittende klasse,**

voor: de **verovering der productie-middelen**, en het behoud daarvan door middel van de **proletarische klasse-dictatuur**. Voor: de **Nieuwe, de Communistische Gemeenschap.**

Stinnes'-Fimmen-Wijnkoop.

Waarom wij deze drie namen in één adem noemen, lezer?

Wel ze hebben een belangrijk ding gemeen. Stinnes de *Massa*-uitbouter, Fimmen de *Massa*-aan-mekaar lijmmer, Wijnkoop op zoek naar die *Massa*. En de laatste schiet al aardig op bij zijn eerwaardig pogen. Fimmen is reeds gewonnen en de rest volgt van zelf wel. Dit succes is wel-verdiend, de man heeft er kromme sprongen genoeg voor gemaakt, we kunnen al z'n „principes“-veranderingen niet eens bijhouden.

Wat de daden van bovengenoemde drie „massa“-mensen betreft, ze stemmen volkomen, alsof het afgesproken was, overeen.

We zullen het aan het navolgende feit laten zien:

De *Roerbezetting*. Onze, de Communistische Arbeiders Internationale, stelde vast: geen steun noch voor, noch tegen de bezetting-Kiezen voor de belangen der Deutsche kapitalisten, de moordenaars van onze revolutio-

naire klasseggenooten, dat nooit. Strijd tegen beide Imperialismen.

De 2e Internationale, het Internationaal vakverbond, nam het standpunt in: steun krachtig het verzet, tegen de roerbezetting.

De 3e internationale steunde evenals de 2e, en het I. V. V., het verzet van „het Duitsche Rijk”, moreel en financieel. Terwijl Max Hölz en die ontelbare andere, in de Duitsche Rijksgevangenissen gemarteld worden, sluiten zij een front met hun beulen, met Stinnes.

Als Fimmen, als Wijnkoop niet wist wat hij deed. waarom moeten zulke stumperd dan „leiders” zijn?

Maar stel u gerust, ze wisten wel wat ze deden.

Fimmen zei in z'n cursusvergadering over „Nieuwe Problemen” (een proletariër vond ze erg oubakken) voor de C. P. te A'dam, o.m.: „De Roerbezetting was een afgesproken comédie tussen Fransche en Duitsche kapitalisten.

De Tribune schreef op 6 Nov. in een artikel „In naam der menselijkheid”: De hulp voor de roerstrijd, die in werkelijkheid een strijd bleek. Voor de Stinnes-kapitalisten, is iets dat nu niet meer voldoende is.

Stinnes-Fimmen-Wijnkoop, wat hebben ze nadien uitgehaald (toen de hulp voor de roerstrijd „niet meer voldoende was”) om het proletariaat te bewegen, zich te offeren voor zijn doodsvijand, het kapitaal?

We vertellen dit een volgende keer.

¹⁾ Stinnes behoort intusschen niet meer tot het rijk der levenden, doch de Stinnesering blijft zich voltrekken.

Een zoon van 't volk.

De arbeiders dringen zich aan den trog,
der kennis, en eten ze ach zoo graag,
hoe talrijk zijn ze, en leeg is hun maag,
hoe slabbren ze allen aan 't karig zog.

Ze zijn hongrig, ze zijn slank en niet log,
ze zijn vurig, hongrig, ze zijn niet traag
ze dringen - o dat het er komen mog
het volk, en eten zich zat alle daag.

Hoe heerlijk is het een van 't volk te zijn,
zoo gretig naar kennis, zoo slank van
lijce,
zoo dorstig naar geluk, zoo hongrig.

Een zoon van 't volk wil ik zijn en blijven
met hen strijden, en tussen hunne
rijen
dringen naar 't voer zooals een mager
big.

Politieke Aanteekeningen

VAN

KARL LIEBKNECHT.

JEUGD. JEUGD.

Thans en in de toekomst niet alles doen, om de jeugd voor ons, voor de internationale te winnen, haar onverbreekelijk met haar te verbinden, zou een noodlottige fout zijn, die de toekomst van onze beweging onzeker kan maken.

De jeugd aan de regeerings-socialisten en

hun zedebedervende, verrottende invloed overlaten, zou erger zijn dan het verlies der parlementszetels.

De jeugdvraag is voor ons een levensvraag. ja, De Levensvraag (April 1918).

PROVOCATIE!?

De redactie van de „K.A.” heeft het eindelijk zoo ver kunnen brengen, om een stuk te schrijven inzake het jeugdvraagstuk. Wij hebben wel reden om de K.A.P. daarmee geluk te wenschen want het artikel draait neer op.... een provocatie aan de K.A.J. om de partij af te vallen. Onze gewoonte getrouw, hebben we een hekel aan provocateurs en gaan we alléén in, op principieele beschouwingen. Intusschen zullen ook wij, als 't noodig blijkt de partij trachten te beschermen tegen zulk soort aanvallen, en blijven samenwerken met haar, de provocatie ten spijt.

De „K.A.J.”

Is Gorter Revolutionnair?

Lezer, we zijn aan 't twifelen gegaan of Herman Gorter wel een revolutionnair dichter is.

Ja, er bestaat wel zoo iets als „Pan” het dichtwerk van Gorter, waarin hij de strijd der revolutionnaire arbeiders schetst, waarbij hij zelf een niet onbelangrijk aandeel had, en er zijn vele verzen van Gorter, o.a. „Een klein Helden-dicht”, handelend over revolutionnaire jonge arbeiders, maar zie je, A. M. de Jong, de Soc. democraat, is toch een bekend letterkundige.

Wat dat er mee te maken heeft? Wel, de Jong heeft een bundel verzamelde revolutionnaire Verzen doen uitgeven, met gedichten, o.a. van Roland Holst en v. Collem, en..... Gorter heeft hij zelfs niet genoemd.

Nou, dan zal Gorter wel geen revolutionnair dichter zijn, dunkt U ook niet.

Medezeggenschap Socialisatie.

Zeg, kameraad, heb je het medezeggenschap rapport van S.D.A.P.-N.V.V. gelezen? Nog niet? Waarom niet? Je wil toch zeker niet doen als die A.J.C.-er, die, toen we hem een krant aanboden zei: dank je wel, Piet (hij bedoelde P. Schumacher, A.J.C.-leider) weet wel wat daarin staat.

Lees het dus zelf. Het zal heus de moeite loonen. Het zal je bijvoorbeeld, al direct opvallen, dat in het geheele rapport met geen letter aangegeven wordt, welke voordeelen de medezeggenschap den arbeiders zal brengen.

Als drie hoofdpunten worden genoemd:
1. Het geven van advies aan de ondernemer betreffende technische en andere aangelegenheden, de leiding der onderneming betreffende.

2. Het bijstaan van den ondernemer bij het bevorderen van de bloei der onderneming.

3. Het recht een of twee vertegenwoordigers aan te wijzen in de raad van commissarissen van een Naamlooze Vennootschap.

Punt 3, wordt nog verduidelijkt door de mededeeling dat daarvoor in aanmerking komen: „zeer enkele uitgelezen vertegenwoordigers van de werknemers, de allerbesten”.

Zal de vrucht van uw werk (dat moet zijn de bloei der onderneming) o, uitgelezen allerbesten, aan de arbeiders ten goede komen? Neen, nietwaar, bloei der onderneming betekent meer winst voor de „ondernemer”.

Hoe die kapitalisten weer rijker moeten worden daar vertelt het rapport ook iets van.

Wij lezen: „Den arbeiders moet door het

inzien van de winst- en verliesrekening der ondernemer, de oogen geopend worden voor wat mogelijk en niet mogelijk is, hun het gevoel van mede-verantwoordelijkheid en belang in het wel en wee der onderneming geschonken worden.

M.a.w. lezers, je zult in deze crisistijd harder en langer moeten werken.

En nu hebben wij Komm. Arbeiders er niets tegen dat jullie harder en langer werkt. O neen. Maar — zoo kort mogelijk voor onze uitbuiters, en dan zoo hard en zoo lang mogelijk voor de zelf-strijd van het proletariaat tegen onze uitbuiters. Hebben we de productie-middelen veroverd, de uitbuiting opgeheven, ja dan, maar dan alleen moeten de arbeiders mede helpen de bedrijven tot grooter bloei te brengen, omdat dan de productie ten goede zal komen aan de geheele werkerswereld, waarbij die „uitgelezen allerbesten”, wel niet zullen behoeven.

Men ziet dit rapport is een laffe sluipmoord op het socialisme. De grondslag „onverzoenlijke klasse-strijd tegen de bourgeoisie”, waarop onze dapperen kameraden, Marx en Engels, hun strijdprogram ontwikkelden, wordt hier weer eens verraden. Marx' woorden: Strijd of dood, bloedige oorlog of ondergang, worden in den ban gedaan.

Deze „allerbesten” zullen de meest uitgelezen en allerbesten kapitalisten-knechten zijn. Want naast de pogingen ter verslechtering der arbeidsvoorwaarden, ten voordeele van de bloei der onderneming, zullen ze zooals vermeld wordt letten „op de handhaving van de orde en de goede gang van zaken in de onderneming”. Gaat de zaak goed, worden de winsten grooter, dan zullen de arbeiders er toch zeker wel eenig voordeel van hebben? Mis, poes. Als de winsten grooter worden dan zullen je leiders dit je lekker verzwijgen. We lezen daaromtrent: „Natuurlijk behoort hierbij een regeling voor geheimhouding van wat geheim dient te blijven”.

Maar waar er van die bloei nou niet zooveel terecht zal komen, bemocien ze zich liever een beetje meer met ontslagzaken. Zooals men een ter dood veroordeelde thans op een meer „humane” manier wil vermoorden door een chemische stof zijn cel in te laten, zoo zal je thans wel door je uitgelezen leiders ontslagen worden, maar op 'n zachte manier. Ten minste als die zachtheid mogelijk is. Ze schrijven daarover:

Blijkt, niettegenstaande het overleg inkrimping noodzakelijk, dan zal althans iedere onnoodige hardheid vermeden kunnen worden.

Ook voor de jongeren is goed gezorgd. Deze hebben zooals nou eenmaal gebruikelijk is, zelfs geen stemrecht onder de 18 jaar.

Maar nog altijd is het deze „socialisten” niet genoeg. Ze willen de bedrijven „socialiseren”, ten minste zoo noemen zij de bedrijven in handen spelen van de kapitalistische staat.

In het socialisatie-rapport leest men dat na de „socialisatie” er nog iets gebeuren moet, nl. instelling van bemiddelings-commissies ter „vermijding van bedrijfsstilstand door werkstaking” is noodzakelijk. Indien deze in strijd met het morele recht (dit is hier toch het „recht” van den uitbuiters, nietwaar, lezer?) toch mochten uitbreken, dient de gemeenschap over de middelen te beschikken, zich daartegen te verzetten”. Welke middel.: dit naast onderkruipers zullen zijn, daarover tasten we niet in het duister. Je denkt maar aan de marsehaussée, de politie, de burgerwacht, de Justitie en vooral niet te vergeten de „socialistische” honderdschappen.

Aanvaard je deze rapporten, meldt je dan ook aan voor dit werkelijk Soc. dem. werk. Konsekvent zijn.

Vergeet niet dat je op de hulp kunt rekenen van de 3e Internat. die in Duitschland ook de wettelijke bedrijfsraden heeft, en de hulp van Wijnkoop die het N.V.V. en Fimmen, die de ouwe rotte mufboel weer aan mekaar zal lijmen, steunt; hulp van de zaaierleiders die in hun krant schrijven: wordt lid van de vakvereniging, liefst van het N.V.V.

Gij enkele A.J.C.-ers, Zaaier-leden en anderen die begrijpen dat werkelijke socialisatie is volledige medezeggenschap slechts mogelijk is door de vernietiging van dit stelsel, helpt deze vrienden van Ebert en Noske, steunt deze arbeidersmoordenaars niet langer. Versterkt de K.A.J. opdat we beter dan tot heden het jeugdproletariaat kunnen doordringen van de woorden van Marx en Engels, uit het Kommunistisch Manifest.

„De communisten versmaden het, hun overtuiging en hun bedoelingen te verheimelijken. Zij verklaaren het openlijk, dat hun doel slechts bereikt kan worden door de gewelddadige omverwerping van alle tot nu toe heerschende maatschappelijke orde. Dat de heerschende klassen sidderen voor een communistische omwenteling. De proletariërs hebben bij haar niets te verliezen dan hunne ketenen. Zij hebben een wereld te winnen.

Proletariërs aller landen, vereenigt u!

¹⁾ De Gemeenschap, daaronder verstanden de socialisten immers, en wij verstaan daaronder nog steeds het Kommunisme. Sinds de Soc. dem. allerlei baantjes in de kapitalistische regeeringslichamen, in de Staat, hebben, noemen ze deze Staat: de Gemeenschap. En ze hebben gelijk, als ze er maar bijvoegen: gemeenschap ter onderdrukking van het proletariaat.

PROPAGANDA.

Onze Jeugd-Bijeenkomst.

In Maart hield de K.A.J. een openbare jeugdvergadering over: „Zelfstandigheid” Ongeveer 25 jongeren waren aanwezig. Er bleek hoe goed het is ook minder geoeffende sprekers te laten optreden. De jongere die voor de eerste maal in 't openbaar optrad, bleek agitatorische talenten te bezitten. Op 'n dikwijls geestige manier werd A.J.C. en Zaaier bestreden. Sprekende over de Arbeidersregering zei hij o.a. dat hij gemerkt had dat Mac Donald uit het moderne kamp komt want hij wilde moderner oorlogstuig, nl. vliegtuigen.

De tweede spreker ging het zelfstandigheidsvraagstuk na van Marx en Engels tot het verraad daarvan van de 3e Internationale en toonde aan dat alleen de Komm. Arb. Intern. dit vraagstuk weer voorop gesteld heeft.

De opmerkingen, tijdens de debatgelegenheid van eenige A.J.C.-ers en een Zaaierlid, kwamen hierop neer dat hun organisaties wel degelijk aan de ontwikkeling hunner leden werkten. Een C.P.-er verklaarde het voor 95 pCt. eens te zijn. Toen wij echter opnieuw aantoonde dat beide richtingen reactionair waren, en met eenige heftigheid uiteenzetten dat Wijnkoop met z'n eenheidsfront, de vriend van Fimmen en Noske is, verliet deze debater plotseling de vergadering uit protest.

De Zaterdagavond-marktpropaganda is weer opgevat. We verwachten dat aan dit werk de K.A.P.-ers weer meedoen. Overigens wordt er vrij geregeld — het kan nog beter makkers — gecolpoeteerd.

De K.A.J.-ers zullen meer actief moeten zijn op elk terrein, ook met het oog hierop dat wij een lid verliezen, dat Amsterdam verlaat.

In Mei hielden we een openbare vergadering over de Engelsche Arbeidersregering, in samenwerking met de K.A.P. De inleiders zetten ons standpunt duidelijk uiteen. De vergadering mag tamelijk geslaagd heeten.

Op de meeting van de Anti-Militaristische beweging te Kooog-Zaandijk werd gecolpoeteerd met brochures en kranten. Er werd vrij goed verkocht.

„DE KREET DER JONGEREN”

Uitgave van groep HAARLEM van het „VRIJE JEUGDVERBOND”.

Die kreet van jongeren, die het uit willen schreeuwen, dat de Maatschappij in haar wezen een onhoudbaar stelsel is, een stelsel, dat hoe eer hoe liever moet vervangen worden door een nieuw, is een roep voor de Revolutie.

Zulke jonge Revolutionairen, die in hun blad aanvallen: Het militarisme, het imperialisme, de godsdienst, de A. J. C., De Zaaier, de neutrale geheelonthouding, die zullen het proletariaat toch den weg moeten wijzen, om tot de Revolutie te komen. Zij zeggen dan ook: „Weg met den oorlog, schudt af je laksheid en strijd krachtig met ons mee tegen oorlog en oorlogsvoorbereiding, smijt nu je wapens weg en wacht niet op anderen.” Dit is in het kort samengevat, alles wat deze jonge revolutionairen tot het proletariaat te zeggen hebben.

Hoe willen zij, dat het proletariaat tot de macht komen zal?? Zij gelooven toch niet, dat het kapitalisme ten gronde zal kunnen gaan, door er over te praten, of te schrijven. En denken zij, dat de oorlog bestreden kan worden, door te roepen; Smijt weg je geweren?

Wanneer zij, evenals wij, het Kommunisme willen, moeten zij verder gaan, dan te zeggen, dat de Revolutie komen moet.

Hoe b.v. is het standpunt inzake de vakbeweging, hoe staan zij tegenover het parlement, waar schijnvertooningen door de z.g.n. arbeiders-afgevaardigden gemaakt worden, om de arbeiders maar achter hen te houden. Welke organisaties zullen er thans noodig zijn voor de klassenstrijd.

Geen woord wordt hierover gerept. Niets over de overgangperiode, de dictatuur van het proletariaat, niets over de revolutionaire bedrijfsorganisaties, de nieuwe organisaties voor de revolutie.

Het belangrijkste dus vergeten die jongeren. V. J. V.-ers, begrijpt, wanneer gij het eerlijk meent met de arbeidersklasse, met uw strijdwill voor het Kommunisme, en dit gelooven wij, dan behoort ge bij ons. Weest consequent, durft stelling te nemen!

Helpt ons de Revolutie voorbereiden, helpt ons revolutionaire organisaties vormen!

1 MEI (Nabeschouwing.)

Mei, de lentemaand, is de brengster van nieuw, jong leven in de natuur. Wanneer het Mei is geworden, herleeft de plantenwereld en vele dieren ontwaken uit hun winterslaap. Geheel de natuur ontwaakt. Ijs en sneeuw zijn met den winter gevloeden en de voorjaarszon beschijnt weer de velden en wegen. De Mei-maand brengt de verlossing aan de natuur uit haar strenge, strakke winterketenen.

„De 1-Meidag moet tevens tot een dag gemaakt worden, die staat in het teken van de bevrijding van het proletariaat uit de ketenen der slaafschheid”, zoo besloot het congres van de 2de Internationale in 1899 te Parijs. De 1-Meidag zou voortaan gebruikt worden als

strijddag voor haar revolutionaire eischen. 1 Mei 1890 werd dan ook een dag van internationale betekenis. De leus en de eisch waren: Intern. Verbodering van het Proletariaat tegen den oorlog en een Intern. regeling van den 8-urendag. De bourgeoisie zag zich bedreigd door de in verzet komende arbeiders. In enkele landen, als Frankrijk en Duitschland zag de bourgeoisie de demonstratie der arbeiders zoo onheilspellend voor haar in, dat zij met wapengeweld deze trachtte te verhinderen. Vele slachtoffers vielen hierbij. Deze en de latere 1-Meidagen, zeker tot aan 1904, waren dagen van krachtig verzet en groot idealisme. Geen Revolutionair arbeider dacht er aan, dien dag zijn krachten aan het kapitaal te geven, maar hij staakte en toonde in vergadering en demonstratie zijn klassehaat en zijn strijdlust. De eischen en leuzen, die toen gesteld werden, waren, gezien de klasseverhoudingen, revolutionair. Het proletariaat wilde mede de vruchten plukken van het opkomende kapitalisme en wilde Algemeen Kies- en Stemrecht, Arbeidswetgeving en een 8-urige arbeidsdag. De bourgeoisie zag hiermee haar alleenheerschappij aangetast. In den loop der jaren zijn door hardnekkigen strijd vele eischen ingewilligd. Hoe is het thans geworden?

1 De organisatie der arbeiders, de 2de en 3de internationale, de Gele vakbonden en de zgn. Roode vakinternationale zijn verworpen tot steun voor de heerschende klasse. De bourgeoisie probeert ze thans te gebruiken om haar tot een chaos herschapen systeem weer op orde te brengen. Ze later daartoe de leiders dier organisaties regeeringsbaantjes opknappen en zelfs nemen de soc. democraten de geheele verantwoording op zich van het Engelsche Imperialisme. De vakbondsleiders regelen, dikwijls beter dan de heeren patroons het kunnen, de mate van uitbuiting hunner leden, wier kracht en klassebewustzijn door het geloof in de leiders vermoord worden.

De 1-Meidag van 1924 stond dan ook in het teken van versuffing en verslaving van het proletariaat. De leuzen Ontwapening, Socialisatie en Medezeggenschap, die de 2de Internationale, waarmee de 3de Internationale een eenheidsfront wil vormen, aanheft zijn zandstrooie s, die de arbeidersklasse verblinden.

Ontwapening!! en de Engelsche „Arbeidersregering” wil uitbreiding van afzetsgebied, hetgeen zeggen wil bloedige oorlogen.

Ontwapening!! en in de oorlogsjaren 1914—1918 stemden de sociaal democraten voor de oorlogsbegrotingen.

Medezeggenschap!! en in Duitschland stemden de vakbonden er in toe, dat de 10-urendag weer wordt ingevoerd.

Socialisatie!! en de bedrijven zullen blijven in handen der industrieelen wordt er bijgevoegd, d.w.z. de uitbuiting gaat onveranderd voort.

Deze 1-Meidag heeft weer betoogingen en meetings te zien gegeven van groote massa's die als vee door hun leiders gedreven worden. In „Het Volk” kon men lezen: Wij zullen onze uiterste pogingen moeten aanwenden, om Publiek te trekken, dat mede demonstreert voor de belangrijke eischen onzer arbeidersklasse. Men ziet het ging er om, publiek te trekken, dat meeviert de 1-Meidag. In 1889 schrok de bourgeoisie, thans lachte zij om deze demonstraties, ne/jes geleid door de politiemannen van Wibaut. Ze zou misschien wel mee hebben willen demonstereeren voor ontwapening, maar ze gaat ondertusschen met koortsachtige haast voort met wapeniging, want ze moet, ze wordt gedwongen, haar imperialistisch karakter eischen het.

Er wordt ook niet meer gesproken van de strijdtag 1 Mei, maar van de 1-Meiviering. Er wordt alleen gesproken van bloemen, vlaggen en versnaperingen. Enkele sprekers wisten de demonstranten weer met mooie woorden en leuzen te winnen voor hun verderfelijke spel en 1 Mei 1924 was weer kalm verlopen.

Wij, de Kommunistische Arbeidersjongeren, willen wat meer zeggen tot de arbeidersklasse. Wij roepen je toe: Alleen de Revolutionaire arbeiders zullen de 1-Meidag weten te gebruiken. De verraders van het Proletariaat moeten ontmaskerd. Gij arbeiders moet ZELF UW LEUZEN VASTSTELLEN, maar dan REVOLUTIONAIRE LEUZEN! Deze kunnen dan niet anders zijn dan:

ONTEIGENING DER BOURGEOISIE!
OP VOOR DE GEWAPENDE OPSTAND VAN HET PROLETARIAAT!

WEG MET DE VAKBONDEN EN DE PARLEMENTSPARTIJEN!

SICHTING VAN KOMMUNISTISCHE ARBEIDERSBONDEN EN JEUGDBONDEN!
dan kunnen wij de leus van 1889: DE INTERNATIONALE VERBROEDERING VAN HET PROLETARIAAT, DE VESTIGING VAN HET COMMUNISME, tot werkelijkheid brengen!

VERSLAG van de K. A. J.)

Wederom staan we voor de taak een overzicht te geven van wat achter ons ligt en wat in de naaste toekomst moet gebeuren.

Meenden vele van ons dat de vreeselijke toestand van het proletariaat, vooral in Duitsland, revolutionaire opstanden tengevolge moest hebben, in 't groot was daarvan tot heden geen sprake, al ontstonden er ook tegen de wil der vakbonden, een geplaatselijke bewegingen als te Ludwigshafen, te Hamburg, en de havenstaking (de eerste) (bedoeld wordt, die van '23, Red.) in Engeland.

De oorzaak daarvan moet daarin gezocht worden, dat de arbeiders als klasse „voorgezicht” door de vakbeweging en de parlementaire partijen, gelooven dat het wel weer beter zal worden. Ze meenen dan ook in hun eigen belang, achter de leuze hunner leiders, n.l. „opbouw”, te moeten staan. Deze z.g. opbouw, het herstel van het kapitalisme, betekent een nog grootere onderdrukking van het proletariaat, waardoor het kapitalisme zich nog een tijdlang kan handhaven.

Om dit het proletariaat duidelijk te maken, en de revolutionaire zelf-actie te bevorderen, moet de Kommunistische Arbeidersbeweging, meer dan voorheen ingrijpen in elke actie van de arbeiders, hetzij „aanval” of „afweersrijd”, om te pogen die te verbreden en tegen den wil der leiders in, een revolutionaire beweging er van te maken. De Komm. Arb., de K. A. P. en de K. A. J., hebben bij de bepaling hunner tactiek steeds voor ogen te houden, dat niet door woorden, doch alleen IN DEN STRIJD, zij de verradende leiders kunnen ontmaskeren. Eveneens zal NIET door woorden maar IN DEN STRIJD het vakgroeps-egoïsme verdwijnen, de noodzakelijke KLASSE-solidariteit en de revolutionaire bedrijfsorganisaties geboren worden en de K. A. P. en K. A. J. verstrekt worden.

Een praktisch strijdprogram zooals de afd. A'dam van de partij reeds voorstelde te ontwerpen, onder medewerking van ALLE Leden, zal hier als richtsnoer moeten dienen, de non-activiteit der partij moeten opheffen en de strijdbaarheid der K. A. J. verhoogen.

Inzake dit punt zal de K. A. P. nog stelling moeten nemen, evenals het al of niet noodzakelijke van een aparte, dus zelfstandige jeugdorganisatie. De K. A. P.ers, zullen wat dit laatste punt betreft, moeten inzien, dat de partij-organisatie en de partijgeest, de jongeren niet aantrekken kan, en in geen geval BEHOUDEN kan, maar dat een zelfstandige K. A. Jeugd-organisatie, dit zeer belangrijke werk voor de K. A. Internationale, moet doen. Tot zoo lang is onze K. A. J. slechts als symphoniseerende bij de K. A. I. aangesloten.

Zooals bekend bestaat reeds tusschen afd. A'dam der partij en de zelfstandige K. A. J. een strijdgemeenschap.

Ze belegden in de afgelopen periode tezamen 5 openbare- en nog eenige cursusvergaderingen, en 4 gecombineerde h. h. vergaderingen. Ook de marktpropaganda voerden we tezamen.

Verder hield de K. A. J. zelf, ongeveer iedere week nog een h. h. vergadering en een studie-bijeenkomst waar brochures enz. werden behandeld; bovendien belegde zij 2 openbare jeugdvergaderingen, waar alleen de jongeren het woord voerden.

Ook de krant wordt in hoofdzaak door de K. A. J.ers zelf geschreven en gefinancierd, hoewel dit eerste werk nog door te weinig K. A. J.ers geschiedt.

Tegenover de geschillen in de K. A. P. N. en degeen die zich afscheidden stond de K. A. J. kritisch. Zij meende dat er, zeker in Holland, geen reden bestond voor een z.g. „Essensche- of „Berlijnsche” richting.

Voor de Wedervereniging, ook in Duitsland, is de K. A. J. steeds opgekomen en zal dit blijven doen, tot beide partijen zich in een internationaal verband hebben samengesmolten.

De K. A. J. liet zich op een congres van de Duitse K. A. J. vertegenwoordigen. Van reformisme o.d. is bij onze Duitse makkers niets te bekennen. INTEGENDEEL. Zoo werd een gedeelte van afd. Berlijn, om een voorbeeld te noemen, dat had voorgesteld: samenwerking met andere organisaties, door een streng afwijzende houding gedwongen zich af te scheiden.

De oprichting van een Inform. bureau, voor een K. A. J. internationale werd door ons ondersteund.

Wat ten slotte de INVLOED VAN DE K. A. J. OP DE NED. JEUGD, het belangrijkste punt dus, betreft, kunnen we vaststellen dat dit thans een aanvang heeft genomen. Een bewijs daarvoor is, b.v. dat de leiders van de A. J. C. geregeld waarschuwen tegen de K. A. J. evenals de Zaaierleiders, die in hun krant een stukje aan ons „gewijd” hebben. Ook Rosseau, leider der jeugdige metaalbewerkers, heeft zich met ons bezig moeten houden naaraanleiding van een nagelongssteking. Jammer was, dat we ons veel te weinig hebben bezig gehouden met de strijd van de fabrieksjeugd. De toestand der partij heeft veel tijd in beslag genomen en onze vrije beweging belemmerd.

Het zal thans aan de partij liggen of een VRIJWILLIGE SAMENWERKING tot stand komt om samen de ervaringen, de moeilijkheden en gevaren van de strijd door te maken, of dat de K. A. J. voortgaande op den reeds ingeslagen weg, geheel alleen, los van de ouderen zal moeten optreden.

Trots de gescheite moeilijkheden is de K. A. J. met drie leden versterkt. Ook in andere plaatsen zijn zeker jonge arbeiders voor de Komm. Arb. beweging te winnen.

Willen wij onze taak naar behooren vervullen, Kameraden, dan zullen meer dan tot

heden ons moeten geven en begrijpen dat de revolutionaire strijd, niet met minder tevreden is, dan met HEEL ONS HART EN VERSTAND.

Moge daarnaast, K. A. P.ers en geestverwanten ons meer dan tot heden steunen, en inzien dat er in onze jonge hoofden en harten niets dan de wil leeft, om onze klasse te dienen en haar Baanbrekers te zijn voor het Kommunisme.

De Secretaresse:

B. HILLESUM.

Mei 1924.

1) Dit verslag is door de K. A. J. goedgekeurd.

Wat denk je hiervan?

In „Engeland” worden „arbeiders” verheven tot den adelstand, ze zijn thans lords. En Mac Donald dineert tezamen met den Amerikaanschen gezant bij den Koning als „intieme gast.” Wat gaan we toch vooruit hé?

Volgens „Het Handelsblad” brengt de Engelsche roode minister van oorlog een saluut aan de kanonnen van het Engelsche Imperialisme.

Het kan verkeeren!

Op 10 April werden in Engeland 120.000 scheepsbouwwerkers uitgesloten. De oorlogsluchtvloot wordt tot meerdere glorie der leus „ontwapening” uitgebreid.

Herderson stuurt een sterke politiemacht om tagen stakende bouwvakarbeiders op te treden. Welke surprises wachten het proletariaat nog van deze Socialistische Arbeidersregering?

In Polen een gevangene vrouw, verdacht van spionage voor de Russische regering doodgefolterd. Daarover ondervraagd, deelde de minister van Justitie, volgens „Het Handelsblad” mede, dat ernstige foltering maar 500 maal voorkwam. Hoevelen van onze makkers zullen daar niet bij zijn geweest?

Het drama te Baarn bracht vele gemoederen in beweging. Hoevelen begripen echter, dat deze gevallen voorkomen uit deze schoone vorm van maatschappij en willen strijden voor een betere? Wij behooren bij deze weinigen!

De 3de Internationale liet strooibiljetten drukken met opwekking aan de Schupo en Rijksweer, om zich aan te sluiten bij de Duitse C. P. Schitterende kommunistische actie niet waar? Ja, ze moeten de massa hebben!

In Engeland, in 't jaar 1923, zijn per dag 5 mijnwerkers door mijnongelukken gedood en 856 gewond.

Commentaar kan hier achterwege blijven!

Klassenstrijd? Malligheid! De Tijd (Katholiek) verwijt Stenhuis Klassenstrijd te willen in Twente. In „Het Volk” van 10 Mei antwoorde Stenhuis: „Wat 'n Malligheid.” Als je heerseren hebt, denk dan, als je een proletarisch hart hebt, veel dan arbeiders!

Mr. Fokkema (en die kan 't weten) vertelt in „de Rotterdammer” van 24 Mei, dat de leiders der vakbonden betaald worden door de regering. Het zit zoo: Van de werklozensteun, door de regering verschaft, trekken ze eerst hun salaris af. Omdat er, redeneert Fokkema, weinig geld is, doordat de leden weglopen.

Belangrijke Berichten.

Dit nummer, versijnt buiten onze schuld, later dan het moest verschijnen. De oorzaak was o.a. verandering van drukker. Wij hopen in 't vervolg op tijd te zijn.

Aan Abonnees, die de 2e Jaargang niet betaald hebben, zullen we de 3e Jaargang niet zenden. We zullen daar streng de hand aan houden, want we hebben betalende abonnees nodig.

Men zende dus spoedig postwissel.

STEUNT DIT ORGAAN!

Stuurt ons direct geld, want de prijs wordt belangrijk verhoogd.

ADM. EN REDACTIE.

„Het vrije Jeugdverbond”, afd. Den Haag verzocht ons te berichten dat zij opnieuw is opgericht.

Secr. G. NABUNK,

Regentesselaan 306

Den Haag.

2e Jaargang

No. 6, 1924

DE BAANBREKER

ORGAAN VAN DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDERS JEUGD

Redactie- en Administratie-Adres
VROLIKSTRAAT 229² — AMSTERDAM

Dit blad verschijnt
twee-maandelijks

Abonnement bij vooruitbetaling f 0.70 per jaar franco
Propaganda-nummers 5 cent.

JONGEREN, GIJ MOET BAANBREKER ZIJN!

Wat we op school leeren, en wat we later hooren in 't bedrijf, 't is lang niet voldoende om ons 'n juist inzicht te geven over de inrichting van onze maatschappij. Hoe we bestuurd, geregeerd worden, we snappen er geen jota van als we genoeg nemen met de wijsheid die de schoolmeesters ons moeten inpompen. Wat kan 't ons schelen of de meester groote boomen opzet over de Staat met z'n twee kamers, provinciale Staten, Gemeenteraden. 't Raakt onze kouwe kleeren niet, die kouwe theorie! Anders wordt 't als wij zelf met elkaar er over gaan praten, als we voelen het noodig te hebben voor onzen strijd. Dan wordt het Levend, omdat we ook dan pas de werkelijke betekenis van de Staat snappen.

Dan zien we dat het de Staat is die wetten uitvaardigt om ons te verdrukken. Dan zien we dat de Staat niet 'n dood ding is wat daar ergens als 'n geheimzinnig wezen in de hoogte zweeft, maar dat de Staat regeert, dat de Staat „ordent”, belooft, bestraft. De regeringsmannen, de ministers met hun hulp-troepen als: de justitie, de politie, het leger, de gevangnissen, de ambtenaren, die vormen den Staat. Het andere, de zoogenaamde wetgevendende lichamen, hebben weinig in te brengen: de Staat, de Regering regeert!

Dat kleine groepje menschen regeert over de groote massa! Waarom en in wiens naam? De bezitters van de fabrieken, gronden, mijnen, hebben deze menschen opgeleid. De kapitalisten hebben „intellectueelen” noodig die zorgen moeten (door wetten te maken en voor de uitvoering daarvan hebben te zorgen) dat zij in het ongestoord bezit blijven van de middelen om winst mee te maken. De kapitalisten zelf hebben daarvoor geen tijd en meestal geen kennis genoeg. Daarom wordt in deze maatschappij een bepaalde klasse van menschen gekweekt. Economen, rechters, advocaten, onderwijzers (welke laatste de proletariërs kinderen niet zooveel moeten leeren, dat ze rijp zijn om uitgebuit te worden).

De regering probeert de belangen van het grootkapitaal in welks dienst zij staat, te behartigen.

Is er een vloot noodig voor de rijksten der „rijken”, de Staat, de regering zorgt dat zij er trots verzet komt.

In crisistijden krijgen we anti-revolutiewetten. In ons belang, of in dat van 't grootkapitaal? Stakingsbrekers die geweld plegen worden vrijgesproken, stakers die 't zelfde doen, veroordeeld. Als ambtenaren van den Staat een „zwerver” laten verhongeren worden ze vrijgesproken, 'n arbeider, die om z'n kinderen,

van den hongerdood te redden, een brood steelt, wordt veroordeeld. Wie heeft, dien zal gegeven worden, wie niet heeft nog genomen, dit is het devies waarnaar de regering op order der kapitalisten, haar onrecht regelt.

We begrijpen dat in zoo'n staat, op zulk een regeering, de arbeiders geen invloed kunnen uitoefenen.

Als 't wèl zoo was zouden dan de werkloozen behoeven te krepereen? Als de arbeiders iets te zeggen hadden in de regering, zouden zij zich dan zooals in Duitschland (zeifs, neen 't ergste onder sociaal democratisch regiem!) laten neerpaffen door de soldaten der regering. Zouden zij het dulden dat partijgenoot Ebert (je hebt wel reden om trotsch te zijn op zulk een partijgenoot, A. J. C. ers!) die zelfde soldaten thans bedankt voor de goede diensten, het vaderland bewezen? Zouden zij gedoogen dat de uit hun rijen voortgekomen mannen, die de arbeidersregering in Engeland vormen, als de beste stakingsbrekers optreden? Zouden zij dulden dat de vakvereenigingsbestuurders luisteren naar deze regeerders als zij hun verzoeken terwille van de vrede (vrede voor de kapitalisten om nog scherper uit te buiten!) geen staking te beginnen, zooals geschied is bij de Londensche staking van arbeiders aan de fruitmarkt? Zouden de arbeiders dulden dat hun „leiders” te Londen samenkwamen met de kopstukken van de, in naam der kapitalisten, regeerende krachten?

Om een „vrede” te sluiten tusschen de kapitalisten onderling, die neerkomt op een verscherpte aanval, op de proletarische klasse?

* * *

De kapitalisten hebben de alleenheerschappij, en zij zijn het die tenslotte, als de door hen opgevoede intellectueelen, geen raad meer weten om 't zaakje op pooten te houden, de mannen koopen, direct opgegroeid en opgekomen uit het zweet van het proletariaat; de leiderskaste. Deze vormen dan een arbeidersregering. En... de naam is veranderd maar ds staat, de regering die in dienst staat van de kapitalisten blijft. Ze moge soms hier of daar iets verbeteren aan den toestand van de arbeiders, in de groote belangrijke zaken heeft zij beter dan een zoogenaamde rechtsche regering de arbeiders onder den duim, omdat de arbeiders nog vertrouwen stellen op de de mannen uit hen zelf voortgekomen. Daarom alleen staan de kapitalisten die luttele verbeteringen, (die dan nog schijn zijn) toe.

Maar ook de arbeidersregering is de regeer-

ring, is de staat, het bolwerk van het kapitalisme en de arbeiders zelf hebben niets in te brengen.

Ook zij treedt op voor de handhaving van het privaat-bezit der patroons tegen de arbeiders! Of zooals Fimmen *) het zegt (we citeeren uit „Het Volk”) van 21 Augustus: „Eigenlijk zijn al deze heele-driekwart of half sociaal-democratische regeeringen niet anders dan de meer of minder rood geverfde coulisson, waarachter de werkelijke heerschers, de bankiers, groot-industrieelen en grondbezitters van alle landen, hun plan tot verscherpte internationale slavernij van het wereldproletariaat ontwerpen en uitvoeren, terwijl de arbeidersklasse zich aan de schoone schijn van de „Democratische” regeeringen verliest.

En als ook dat de kapitalisten niet zal helpen, dan hebben ze nog een andere regeeringvorm: de Fascistische Staat. De meest reactionaire intellectueelen moeten dan regeeren. De schijn van arbeidswetgeving wordt weggeworpen. Zonder parlementaire dekmantel, regeert het kapitaal dan naakt!

En ook dat kan het kapitalisme niet van haar ondergang redden!

Het moge zich nog langen tijd op krukken voortbewegen (hoe lang zal afhangen van de zelfbewustzijnsontwikkeling van het proletariaat) maar sneven zal het.

Besprekingen tusschen de beste politieke koppen der intellectuele Bourgeoisie en die voortgekomen uit het het proletariaat, mogen het uitbreken van een nieuwen openlijken oorlog misschien voor langen tijd verijdelen, doch de onderlinge vernietigingsoorlog blijft niet alleen bestaan, maar wordt veel scherper. De Londensche conferentie heeft trots alle schijn, de tegenstelling tusschen het Fransche en Engelsche kapitaal vergroot. Het internationaal vakverbond moge blij zijn met die schoone „vrede”, maar de vrede, ook in kapitalistische zin, is te Londen na hevige kwellingen te hebben doormaakt, overleden.

Duitschland moet betalen en kan niet. Vrede en het Roergebied nog 'n jaar bezet. Aan dien „vrede” hebben de sociaal-democraten in Frankrijk, Duitschland en Engeland naar hun beste kunnen medegewerkt. Duitschland betaalt met producten en de werkloosheid in Engeland neemt onrustbarend toe. Een handelsovereenkomst tusschen Duitschland en Frankrijk (kan het vredelievender?) maakt de arbeidersregering in Engeland vreeselijk bezorgd.

Zoo is het wel duidelijk dat elke vorm van regering met behoud van het privaat-bezit der productiemiddelen, en haar steunpilaren de vakvereenigingen en politiek-parlementaire par-